

ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

PROTOIERIA GALAȚI

PAROHIA "SF. MC. DUMITRU"

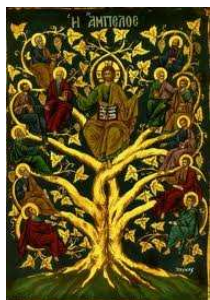
"Veniți la Biserică, veniți la Liturghie! Nu lipsiți Trupul lui Hristos de unul din mădulele Sale, nu Îl lipsiți de ceva care Îi aparține Lui. Absența ta este o lipsa din Trupul Lui!" (Sf. Ignatie Teoforul)

DUMINICA A XIII-ADUPĂ RUSALII– 22.08.2010

† Adormirea Sfintei Ana; Cuvioasele Olimpiada și Eupraxia

EVANGHELIA DUPĂ MATEI 21, 33 – 44 (PILDA LUCRĂTORILOR CELOR RĂI)

Ascultați altă pildă: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe slugile sale la lucrători, ca să-i ia roadele. Dar lucrătorii, punând mâna pe slugi, pe una au bătut-o, pe alta au omorât-o, iar pe alta au ucis-o cu pietre. Din nou a trimis alte slugi, mai multe decât cele dintâi, și au făcut cu ele tot așa. La urmă, a trimis la ei pe fiul său zicând: Se vor rușina de fiul meu. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? I-au răspuns: Pe acești răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor. Zis-a lor Iisus: Au n-ați citit niciodată în Scripturi: "Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri"? De aceea vă spun că împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea îl va strivi.

"EU SUNT VIȚA, VOI SUNTEȚI MLĂDIȚELE!" În Evanghelia de astăzi, Domnul Hristos ne spune că Dumnezeu este îngrijorat de soarta poporului Său. Pornind de la imaginea viei, Mântuitorul ne descoperă ceva nou: nu evidențiază lipsa roadelor (răutatea poporului), ci bunătatea și iubirea lui Dumnezeu, care hotărăște să nu țină pentru Sine roadele viei. Dumnezeu dorește să împartă cu oamenii roadele, pentru că vrea ca aceștia să poată primi iubirea Sa și să lucreze cu responsabilitate în via pe care El le-a pregătit-o. Lucrătorilor nu le cere chirie, ci să împartă între ei roadele: să se iubească, să fie solidari. Dacă Evanghelia ne dezvăluie că lucrătorii încearcă să devină singurii proprietari ai viei și ai roadelor sale, imediat, textul ei arată cum Iisus Hristos, prin exemplul vieții Sale, ne învață că ceea ce contează este împărțirea bunurilor proprii și nu goana după avere; slujirea fraților noștri și nu asuprirea lor; ascultarea de alții - în special de Domnul - și nu iluzia că le știi pe toate. Căci omul care se simte patron, atotștiutor, autonom, se îndepărtează de practicarea învățaturii lui Dumnezeu cuprinsă în Sfânta Evanghelie. Dar în această relație monotonă – caracterizată de fidelitatea statornică a Domnului și de continua trădare a poporului – ce părea veșnică, intervine un element nou și neașteptat: *"La urmă l-a trimis la ei pe Fiul Său, spunând: pe Fiul Meu îl vor respecta!"*. De fapt, Stăpânul le trimite comoara Sa cea mai de preț: *unicul Său Fiu!* Este ultima Sa încercare, ultima Sa speranță, ultima șansă pe care o acordă poporului ca să se convertească. Astfel, observăm că, răutății omului, Dumnezeu îi răspunde cu noi daruri, care culminează cu trimiterea în lume a Fiului Său preaiubit. Este un Dumnezeu care ne arată că vrea să fie alături de noi, în ciuda răutății noastre.

Povestind această parabolă, Mântuitorul demonstrează că este conștient că El este acest Fiu. Dacă, pe de o parte, acest text este o profeție clară a sfârșitului Său tragic, pe de altă parte, arată și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru oameni, prin faptul că riscă însăși viața Fiului Său. Mai mult, din cuvintele pericopei reiese și încrederea Tatălui în lucrătorii viei: *"pe El îl vor asculta!"* Este ultima etapă a acestei relații. Cea mai tragică și cea mai plină de iubire: de iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Din păcate, se întâmplă exact lucrul la care Tatăl nu se aștepta. Falimentul este total, căci Fiul este refuzat și ucis. Omul nu putea răsplăti mai rău decât atât, imensa iubire a Domnului. Prin urmare, decepția stăpânului, adică a lui Dumnezeu, este totală. La urma urmei, Isus dorește să ne atenționeze cu privire la felul cum ne raportăm la Dumnezeu. Trebuie să nu-L vedem pe Domnul ca un antagonist al omului și să nu avem impresia că numai în momentul în care îl vom elimina pe Domnul, vom putea trăi în chip liber, chiar dacă aceste idei reflectă gândirea slujitorilor din Evanghelie. Prezența profeților și, la urmă a Fiului, le dă impresia că le este amenințată libertatea, puterea și autonomia pe care și-au câștigat-o. Nu sunt oare toate acestea, idei care reflectă mentalitatea omului din zilele noastre?

Acestei viziuni (gândiri), care simte ca și opresivă prezența Tatălui, îi opunem bucuria imensă de a ne recunoaște fii iubiți de Dumnezeu; harul de a fi considerați prieteni ai lui Dumnezeu și nu slujitori; conștiința că Dumnezeu a încredințat lumea libertății și responsabilității noastre, ca să aducem roadă în vederea mântuirii. Iar noi nu trebuie să uităm că suntem

simple creaturi, care am primit darurile vieții și al viei, care nu sunt ale noastre, ci ale Domnului. De altfel, observăm că, Domnul Hristos dorește să corecteze pretenția falsă a omului din zilele noastre, de a se folosi de viața sa și de creație, ca și cum ar fi ale sale, fără să țină seama că întregul univers este, înainte de toate, al lui Dumnezeu. Dacă uităm că toate lucrurile vin de la Domnul, atunci singurul scop al vieții noastre va fi cel de a aduna averi și de a le consuma. Consecințele le putem vedea nu doar la nivelul crizei economice mondiale, dar și în lipsa acută de solidaritatea dintre oameni, care provoacă rasismul: cel care nu se comportă la fel ca și noi, cel care nu este din neamul nostru, trebuie eliminat! Dar ceea ce este și mai grav este faptul că sunt în criză inclusiv relațiile inter-familare și inter-colegiale.

Faptul că ne încredem în lucrurile trecătoare pe care le căutăm încontinuu, dovedește cât de mult ne-am înșelat cu privire la sensul adevărat al vieții noastre și cât de mult neglijăm fericirea noastră veșnică, riscând ca Împărăția să fie luată de la noi și dată altora, care vor aduce roadă multă. Fraților! Nu putem interpreta această pericopă doar cu privirea ațintită la trecut, ca și cum ar fi adresată numai poporului Israel. Deoarece *istoria mântuirii* merge înainte și ne privește, pericopa referindu-se și la noi. De fapt, Domnul ne-a făcut și continuă să ne facă multe daruri. Îi mulțumim pentru ele? Nu trebuie să uităm că darurile Domnului sunt exigente, deoarece Cel care dă tot, așteaptă recunoștință totală de la celălalt, iar în măsura în care omul este recunoscător și își împlinește menirea pe pământ, va ajunge în veșnicia fericită din cer. Să nu uităm că adevărata credință – dincolo de rugăciune, post, evlavie – trebuie să se traducă în fapte de iubire, de milostenie și în solidaritate față de aproapele. Să privim la Maica Domnului – *via perfectă* pe care stăpânul a plantat-o – și să învățăm de la ea, să-L răsplătim pe Domnul ascultând de voia Sa, în mod special, permițându-I Mântuitorului, să pună tot mai mult stăpânire pe viața noastră. În acest sens ne putem întreba dacă “producem” roadele pe care Domnul le așteaptă de la noi... sau Îi trădăm așteptările? Fiecare act de bunătate, chiar dacă este mic, fiecare împlinire a datoriei, fiecare rugăciune sunt tot atâtea roade cu care putem umple “coșul nostru” pentru a-L dăruia Domnului. (Pr. Mihai Tegeș)

Am putea sintetiza lipsa roadelor și implicit refuzul iubirii (mântuirii) lui Dumnezeu din partea acelor lucrători, cu ajutorul unei istorioare:

Omul și cele trei bărci

Se spune că, a fost odată o mare inundație. Apa a crescut până la etajul întâi iar omul se urcă pe acoperiș. Au venit pompierii cu o barcă pentru ca să îl salveze. Omul a spus: “Dumnezeu mi-a spus că orice mi s-ar întâmpla, mă va salva”. Și a refuzat să urce în barcă. Apa a ajuns la nivelul acoperișului. Iarși au venit pompierii să-l salveze. “Dumnezeu mi-a spus că o să mă salveze”. Apa i-a ajuns la gât. Au venit din nou, dar omul refuza ajutorul. Știți ce s-a întâmplat cu el? A murit. Când a ajuns la judecată, i-a spus Domnului: “Mi-ai spus să nu mă necăjesc! Mi-ai spus că indiferent ce mi s-ar fi întâmplat Tu m-ai fi salvat...” Domnul i-a răspuns: “Prietene, ți-am trimis trei bărci”.

CATEHISM - DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ (II)

Ce este Simbolul de credință sau Crezul ? Simbolul Credinței sau Crezul este infatisarea pe scurt a invataturii pe care crestinul trebuie s-o cunoasca, s-o primeasca cu credinta si s-o marturiseasca. Simbolul de Credinta se numeste Niceo-Constantinopolitan, sau de la Niceea si Constantinopol. Acest Simbol de Credinta a fost alcatuit de primele doua Sinoade ecumenice: cel de la Niceea, in anul 325, si cel de la Constantinopol, in anul 381. Cel dintai, prin cei 318 Sf. Parinti cati au luat parte la el, a statornicit primele sapte articole, care se ocupa cu invatatura despre Dumnezeu-Tatal si despre Dumnezeu-Fiul intrupat pentru a noastra mantuire, adica despre Domnul nostru Iisus Hristos Mantuitorul, si erau indreptate mai ales impotriva ratacirii ereticului Arie si a partizanilor lui, care sustineau lucruri defaimatoare si umilitoare despre Fiul lui Dumnezeu. Al doilea Sinod ecumenic, prin cei 150 de Sf. Parinti, a statornicit ultimele cinci articole, care se ocupa cu invatatura despre Dumnezeu – Sf. Duh, Sf. Biserica, Sfintele Taine, invierea mortilor si viata vesnica; aceste din urma cinci articole erau indreptate mai ales impotriva ereticului Macedonie si a partizanilor lui, care sustineau lucruri batjocoritoare despre Sf. Duh. Simbolul de credinta Niceo-Constantinopolitan a fost recunoscut, intarit si recomandat ca cea mai inalta autoritate si norma de credinta in Biserica, de toate Sinoadele ecumenice urmatoare.

Înainte Simbolului de Credința Niceo-Constantinopolitan au mai fost alte simboluri de credința? Aproape fiecare Biserica din orasele mari isi avea Simbolul ei de Credinta, fiindca Bisericile nu se puteau lipsi de Simbolul Credinței, care era Catehismul lor, trebuitor pentru lucrarea misionara, inlauntru si in afara. Nu se puteau inchipui candidati la Botez fara sa stie pe de rost Simbolul Credinței. Se cunosc: Simbolul de Credinta Apostolic sau roman, Simbolul de Credinta al Bisericii din Neo-Cezareea Pontului, Simbolul de Credinta al Bisericii din Cezareea Palestinei, Simbolul de Credinta al Bisericii din Alexandria si altele. Aceste Simboluri de Credinta se deosebeau putin intre ele, dupa cum aveau sa apere credinta Bisericii respective de o greseala sau alta a ereziilor; dar ele erau identice in privinta ideilor principale pe care le sustineau despre Sf. Treime, despre mantuirea noastra realizata in Hristos, despre Biserica si Taine. Sinoadele ecumenice din anii 325 si 381 au contopit aceste simboluri de credinta locale, le-au intregit si desavarsit, facand din toate unul singur, pe care l-au daruit Bisericii crestine, comoara pretioasa pentru totdeauna.

PROGRAMUL LITURGIC: 23-29 AUGUST 2010

Vineri, 27 august 2010, orele 17:00 – Taina Sf. Maslu; orele 18:00 – Taina Sf. Botez.

Sâmbătă, 28 august 2010, orele 7:00 – Sf. Liturghie; orele 8:30 – Parastas de obște (în Casa de prăznuire); orele 16:00 – Vecernie cu Litie. Acatistul Sf. Ioan Botezătorul.

Duminică, 29 august 2010 – orele 7:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie.